

VASAROS PRADŽIOJE PLIESKĖ SAULĖ ir čiulbėjo paukšteliai. Žmonės kalbėjo apie visą šalį apėmusį Viduržemio jūros regionui būdingą karštį, kuris pasiekė ir vakarinę pakrantę. Harmonija alsuojantis gyvenimas Huvenesete tapo visai kaip rojuje: atsidarė ledų kioskas, Raisijo paplūdimyje veikė plaukimo mokyklėlė, prasidėjo kasmetiniai vietinės buriuotojų sąjungos kursai, suvažiavo visi tie, kurie čia gyvena tik vasaromis, žmonės rinkosi į Rytinį parką drauge padainuoti.

Kitaip tariant, tvyrojo puiki atmosfera, bet tada atslinko rūkas. Iš pradžių daugelis tik gūžčiojo pečiais – oras juk vis tiek puikus, ką čia ta nedidelė migla? Tačiau toji tirštėjo, darėsi vis rimtesnė, panaši į aprašomas pasakose. Žmonės ėmė raukytis.

Taip tęsėsi ir toliau. Vieną dieną iš giedro dangaus be menkiausio debesėlio svilindavo saulė, o kitądien gyvenvietę apgaubdavo toks rūkas, kad vos galėjai įžiūrėti ištiestą ranką. Labai neįprasta, dėl to sutarė visi. Tiek rūko per tokį trumpą laiką?

Vasara iš karto tapo trapesnė – lyg ir čia, bet kartu ir ne. Tarsi įkvėpdama kviestų saulę, o iškvėpdama vėl užleistų vietą miglai.

Štai tuo keistu laikotarpiu į paviršių ir išplaukė praeitis.

Kai kas pastebėjo galimybę atskleisti kelių dešimtmečių senumo paslaptį, ir prasidėjo drama.

Niekam nespėjus suprasti, kas atsitiko, viskas apsivertė aukštyn kojomis.

Be įspėjimo, be jokių išlygų.

Vėl užslinkus rūkui tarp Huveneseto gyventojų ėmė stiprėti įtampa. Iš kur žinoti, kuo galima pasitikėti? Ir kokia bus teisybės kaina tiems, kurie paskyrė savo gyvenimą praėities siaubams slėpti?

LIEPOS 20 D.

„Tamsus, slegiantis šešėlis“

PRAVAŽIAVUS ZOOLOGIJOS SODĄ „Šiaurės laivas“, rūkas sutirštėjo. Navigacija rodė, kad iki Huvneseto liko kiek daugiau nei trylika kilometrų – numatomas kelionės laikas siekė beveik keturiolika minučių.

Vilhelmas atsiduso.

Akivaizdu, kad rūkas tai navigacijai nė motais. Jis vilkosi vos trisdešimties kilometrų per valandą greičiu ten, kur leidžiama septyniasdešimt, ir vis tiek atrodė, kad važiuoja per greitai. Nieko nepadarysi, tiek atsibeldus būtų kvaila nulėkti į griovį ir viską sugadinti.

Stipriau nei įprastai suspaudęs vairą Vilhelmas tyliai nusijuokė, pagavęs save palinkusį į priekį, lyg nuo to geriau matytų. Pagalvojo, kad elgiasi kaip senelis, kuris baudėsi vairuoti dar mažiausiai dešimt metų, kai to daryti jau tikrai nebederėjo.

Paskui nusibraukė nuo kaktos prakaitą.

Kažkas atsitiko salono šildymui – nebeišsijungia, todėl viduje visą laiką karšta. Dabar, judėdamas taip lėtai, langus jis buvo kelis centimetrus pravėręs tiek vairuotojo, tiek keleivio pusėje, tačiau greitekelyje važiavo uždaręs, nes vėjas per garsiai ūžė.

Kibiras nelaimingas.

Reikėjo pasiskolinti automobilį iš ko nors kito, nes šitas laužas tikrai ne kalėdinė dovanėlė.

Vilhelmas tyliai keiksnojo panosėje.

Rūkas kūrė netikrovišką atmosferą, nuo kurios šiaušėsi rankų plaukeliai. Kelio ženklas rodė, kad artėja prie Askumo, o navigacija liepė sukti į kairę ir toliau važiuoti Halindeno keliu. Supančio kraštovaizdžio per tirštą rūką beveik nesimatė. Dešinėje lyg ir plytėjo dirbami laukai, kairėje šmėsčiojo kažkas panašaus į vandenį.

Jis ne pirmą kartą važiavo į Huvenesetą, todėl žinojo, koks gražus yra kelias paskutinius keliasdešimt kilometrų. Matė rudenį, žiemą ir pavasarį besikeičiančią gamtą, o dabar buvo vasara. Visus metus skyrė tam projektui, dabar manėsi artėjantis prie tikslo.

Ne šiaip sau buvo meteliai.

Po perkūnais, kaip teko plėšytis.

Vis dėlto vertėjo.

Vilhelmas dar stipriau suspaudė vairą.

Tai bus ne šiaip sėkmė, o išties kai kas didinga.

Jis dirstelėjo į navigatorių. Netrukus atvažiuos, tik kiek vėliau, nei tarėsi.

Pilvą varstė diegliai.

Visa esybe jautė, kad liko visai nedaug.

Rūkas lauke vis tirštėjo. Artėjo trečia valanda, tačiau balta migla ištrynė ribą tarp dienos ir nakties, tarp vasaros ir žiemos. Tikrovė baigėsi už penkių metrų prieš automobilį – toliau buvo tik balta masė.

Už lango šmėstelėjo Huveneseto ženklas.

Vilhelmas parodė kairį posūkį ir nuvažiavo nedidele Lerdalio gatve.

Automobilis lėtai riedėjo per gyvenvietę.

Migloje vaiduokliška stypsojo balti namų korpusai. Vasaros rojus skendėjo liesą pieną primenančioje masėje.

Netrukus jis atvažiuos. Ir dar žingsniu priartės prie taip ilgai nejudintos tiesos.